

K/5273.

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

írásbeli kérdés

Szili Katalin úrasszonynak
az Országgyűlés elnökének
Helyben

Tisztelt Elnök Asszony!

A Házsabály 91.§.-a és a Magyar Köztársaság Alkotmányának 27.§-a szerinti jogomnál fogva kérdést kívánok intézni

Lévay Katalin
esélyegyenlőségi Miniszter Asszonyhoz

„Mit tud tenni Miniszter Asszony a siket-némák nemzetközi nyelvének a hivatalos elismerése, és a jeltolmácsok tudásának más nyelvekhez hasonlóan, azonos összegű nyelvpótlékkal történő elismerése érdekében?”

címmel.

A kérdésre írásban kérem a választ.

Tisztelt Miniszter Asszony!

Mindenekelőtt megelégedéssel tapasztalom, hogy terjed a jeltolmácsok igénybevétele mind a közhivatalokban, mind a televíziós műsorokban. Augusztus 19-én este az egész ország láthatta a képernyőkön az állami ünnepen elhangzottakat a siket-némák jelnyelvén előadó tolmácsot. Érzem tehát az előrehaladást, de érzem a siket-némák hétköznapijainak a gondjait is.

Kevés, nagyon kevés a jeltolmács. A jeltolmács-szolgálat sikeres működtetéséhez elsősorban az kellene, hogy végre hivatalosan is elismerjék a jelnyelvet, mint nyelvet. Ma az a helyzet állt elő, hogy az alap- és középfokú jelkommunikációs tanfolyamok mellett van kétéves felsőfokú képzés is az ELTE gyógypedagógiai főiskolai karán, ám a jeltolmácsolás, mint szakma nem szerepel az országos szakmai jegyzékben! Tanfolyamok Vácon is vannak, és a Cházár iskolában – a Cházár András által 1802-ben alapított első magyarországi siketnéma-intézetben – négy hivatásos jeltolmács is működik. Ők az iskola pedagógusai, akik szabadidejükben térítés nélkül tolmácsolnak, és segítenek a siketeken. Ma nem csak társadalmi munkában, hanem hivatásos jeltolmácsok révén is segíteni kellene az erre rászorulókon!

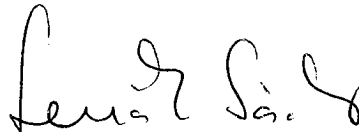
Ellentmondásos helyzeteket teremt az a tény is, hogy több fontos jogszabály – például a polgári perrendtartásról szóló törvény, az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló törvény, vagy a büntetőeljárásról szóló törvény - egyaránt előírta a jeltolmács igénybevételét, anélkül, hogy ezeknek a jeltolmácsoknak a képzéséről és megfelelő díjazásáról az állam gondoskodott volna. A hallássérült emberek csak akkor egyenértékűek valójában – és nem csak papíron - a többi emberrel, ha hivatalos ügyeik intézése közben nem szenvednek semmiféle hátrányt!

Mit tud tenni Miniszter asszony annak érdekében, hogy a jeltolmácsok más nyelveket tudókkal azonos összegű nyelvpótlékban részesülhessenek, és ezek a szakemberek valamennyi állami, és fontosabb önkormányzati hivatalban az érintettek rendelkezésére állhassanak?

Budapest, 2003. szeptember 11.

ÉRKEZETT

2003 SZEPT 09.

.....
Lezsák Sándor
 országgyűlési képviselő
 MDF